

נש. ולא היה אדם מחזירה דבר. הפליאות המזדמנות על חקי ההשגחה ויתר הלימודים הטובים שהם אורו של עולם, הם מוכנים בהשגחה נפלאה ע"פ סדרי החכמה האלהית, שעל ידם יתרומם האדם לבניה יותר גבוהה מזהבנה השטחית. מובן הדבר שהבינה העמוקה תביא לעולם [את] הטובה האמתית בארוחות החיים המוסר הטוב, מה שאין ההבנה השטחית יכולה להביא זאת. אמנם כדי שתעורר הפליאה את כח החושב ורגשות הלב באופן מלא, כדי שיהיו הכל מוכנים לקבל הרושם הטוב של ההבנה השלמה כשתבא אחר הפליאה, כדוגמת "מים קרים על נפש עיפה", שהצמאון הקדום מכין את ההתקבלות הטבעית. ע"כ צריך שתהי' הפליאה הולכת בכל תוקפה ומשרטת שרט גדול בנפשות רבות, וכשתפעול בכל תוקף לעצור את המון כחות הנפש, אז, רק אז, תתקבל בכל כח האמת הברורה כשתבא לפתור את השאלה המסובכת. זה הדין נוהג בכל השאלות הגדולות שלפי ערך גדול, ולפי הערך של גדולת הפעולה הצריכה לבא ע"י הפתרון האמיתי כשיתגלה בעולם, כן צריך שיגדל כח העוצמה של חסרון הידיעה, של המבוכה הנוראה לפני התגלות מאור האמת. וכן הדבר נוהג בשאלות הכלליות הנוגעות לכלל המין האנושי ומוסריותו, דעותיו והגיוניו, הנוגעות בארוחות חיי הגשמיים והרוחניים. וכן הדבר נוהג ג"כ במקרה פרטי, שג"כ אינו יוצא מהסדר הכללי מפני שהוא נוטל בו את מקומו הראוי לו. ע"כ שאלה זו, שהיתה צריכה לפעול פעולה חזקה ונמשכת בתשובתה, היתה ההנהגה המזדמנת שעשתה רושם גדול בפליאתה. כי העני' הסוערה היתה בסענתה מרעשת את הלבבות, ומי שישקוט רוחה ורוחו כל משתומם על כלל מציאות המאורע לא נזדמן לו. כה היה הרושם הולך הלך וחזק מפני שלא הי' אדם מחזירה דבר.

עין אור, חלק ט"ז

הרוני מלכות - חלק ט"ז

בתודעת בני אדם, קיימת הגישה שעם פרידתה של הנשמה מהעולם הזה נתקיים מאתנו כל הקשרים אליה, וגם המת סופו להשתכח מן הלב ואם יזכר יהיה זה בבחינת עבר הזכרונות בלבד ולא הווה ועתיד. ופה יש צורך להדגיש שנשואת רישומה והשפעתה של הנשמה על העולם הארצי וממסיכה בצורה אחרת את חייה ופעולותיה.

וכן מסביר הראי"ה את תשובת אברהם לנעריו: "נשתחוה ונשובה אליכם" שהשפעתה של העקידה לרומם בני אדם היתה בשני אופנים: אברהם - הורגב להמשיך חיים קשורים בחומר<sup>24</sup> ואילו "המצב הנפשי של הנוהג להפחד מהחיים הגויה להתעלות במרום הקדוש העליון"<sup>25</sup>.

"הכל כאחד בא בשביל לכוון את מילוי כבוד ה' והופעת קדושתו בעולם, ככל הברואים ובכל היצורים כולם, ונשתחוה ונשובה אליכם"<sup>26</sup>.

הרב אהרן אריה לייב

המודיע - קידוש השם

לכן קידוש השם היותר גדול שבהיסטוריה הוא מה שאנו חיים עכשיו: תקומת מדינת ישראל, חזרת עם ישראל למצבו הבריא. כשעם ישראל חולה, כל האנושות חולה. ספר נצח ישראל למחור"ל מעביר לנו את הזעזוע הזה: דע לך שגלות עם ישראל מארצו אינה העברת אוכלוסין לבדה; היא זעזוע של כל האנושות, כל העולם, כל העולמים, וכל עולמים שמעל העולמים. ישראל שהולך וחוזר עכשיו לבראותו, - זהו קידוש השם היותר גדול, בדברי יחזקאל הנביא: "יקדשתי את שמי הגדול המחלל בגוים... וקבצתי אתכם מכל הארצות ותבאתי אתכם אל אדמתכם"<sup>27</sup>. נכון שבעם ישראל יש בעיות. בכל דבר במציאות העולם הזה יש בעיות. אלא שיש לראות בעין פקוחה מהו הקבוע, מהו הנצחי, מהו המוחלט, ומה הם הדברים הקטנים והחולפים עליהם נתגבר, ושעליהם חייבים להתגבר, ולא באמירה לבד ש"יהיה טוב", דהיינו, שיש לפעול ולעמוד, אך אסור שהמבט על המאורעות ישובש על-ידי קשיים צדדיים; אלא יחלפו במשך הדורות, ולא עוד אלא שפתרון של בעיות אלה, בעיות פוליטיות או צבאיות, רוחניות או חינוכיות יופיע רק מתוך ההבנה המרכזית: מי אנוהו ומה אנוהו ומה קורה עכשיו איתנו.

שבת יתקבץ, ד'תשפ"ה, ת"ת.

וכמש"כ צביאור מקרא זה שם ונכ"מ, משא"כ לאוה"ע שהם נפרדים ממנו ית', מש"ה אע"ג שמוחזרים על ע"ו, מ"מ אין מניין למסור נפש על קה"ש, וזהו אברהם צמעה וזו ששיגו בניו ג"כ גדולה הנפש למסור עצמם צרפון בשביל קדוש שמו ית' (28), ואמר ה' שיהי רצון זה בשני אופנים, הא' כבוכבי השמים. הן המה גדולי הדעת שרואים שהמה מוהירים צדורם ככוכבי שמים, וגם מוכיח את הרעים כמה שהם נמסרים ונהרגים על קדוש השם, והאופן השני הוא ובהו"ל אשר על שפת הים. הן המה המון עם ה' כשמגיעים לקה"ש מוסרים עצמם כעוז לז. ובאשר עובדי אלילים נמשלו לימים כדכתיב ב' יסעיה (י"ז) "צן" הן המון עמים רבים כהמות. ימים יהמיון, ובשה"ש כתיב מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, וקאי על עובדי אלילים, והים נשוא גליו נראה כשופך את החול שסביביו, ובאמת כ"פ שוטפים הרבה גרגרי חול לאין תכלית, אבל מ"מ המה משפצים מפני החול, ק"א ע"ג שאלוה"ע שוטפים כמה מישראל, מ"מ לא יוכלו אלוה"ע לשפוך את גדולת נפשם וכחם הפנימי.

(י) והרבה ארבה את זרעך וגו'. אין לפרש רצון צממות, והוא נחמא, דל"כ שני משלים ככוכבי השמים וכחל אשר, על שפת הים למה לי, אלא רצון זה הוא גדולה הנפש, וכמו שציאורנו לעיל י"ז ב' צלשון וארצה אורח וגו', אמנם כאלו נחמדך ורע אברהם צמעה קידוש השם, וכדליתא ב' סנהדרין פ' בן סור"מ (ע"ד ב') דישאל נטשו על קדוש השם ואין אלוה"ע מוהים על קדוש השם, ומובן שאין זה אלא כבוד של ישראל, דכזה ידענו שאנו נמסרים לנשים לה', שהרי לא יקנס אדם שהוא בעל דרך ארץ מחזירו שיקטע את ידו בשביל חיי, משא"כ מצנו שהוא אלוה"ע כנפשו ויודע עצמו שהוא היה עושה כן בשביל חיי בנו, אין זה פלא שכמו כן ראי שיעשה כן הכן בשביל צניו, נמלא זה הנקשה שהאב מנקה מצנו שיעשה כן בשביל חיי, מורה על עולם אהבה את בנו, שהמה שיהיה בגוף אחד, וכל אשר לו יפן בעד נפשו, וכן הקצ"ה מורה את בניו שהמה חלקן ית' ונושא מלכותו, למסור נפשם בעד שמו וכבודו ש"הוא חיי כביכול כדכתיב (נמדבר י"ד כ"א) ואולם מי אני וימלא כבוד ה' את כל הארץ.

הרב אהרן אריה לייב

צריכים אנו לדעת ולזכור כלל יסודי באמתת עתנו: לא קרה לנו ולא קורה לנו דבר שאינו צריך לקרות לנו. מהותה של הגאולה המתחדשת בדורותינו, במהלך סידרה והתפתחותה בדרך של אודות מאופל, מיסדת על אודות עליונים מאד. לא מצד סדרי העולם הזה ומבולחיו בנים מהלכי האלוה, אלא בהתייחס לעולם חדש, אשר מבהו, סדריו ומהלכיו עומדים הרבה למעלה מהמחנות העולמית המוגבלת הנוכחית. שני ימות המשיח בשלמות האחדותיה שהם עתידים לבטא, הם ראשית ההופעה של חיי העולם הבא, של העולם שהוא כולו אור, ומשמים כמעבר מן העולם ועד העולם.

הקדושים אשר בארץ המה ואדיר. כל חפצי ב' (ע"פ חז"ל טו, ג) הם אותם "הרוני מלכות שאין כל ביה יכולה לעמוד במחיצתו" (ע"פ בבא בתרא י"ב). אותם אין להעריך ולמדוד באמת-המידה הרגילה של שבר ועושה, מפני שפחלי חיייהם הפרטי שיתק - לא בגין סיבה פרטית קופה. אמת המידה להערכתם היא כללית, פנימית עליהם, הבוחנת את הדברים מצד הסדר האלהי של ידילוגו עלי אהבה, שביטול התהליך של שיבת ציון ותקומת מצד הסדר האומה לתחייה. כל יחיד ויחיד מישראל שייך לנצחיות המהלך של "מן העולם ועד העולם" (ע"פ נחמיה ט, ז) מצד חלקו בשמחה הכללית, באידיאל הישראלי העושה את האומה לדורותיה לחטיבה אחת, מראשית ועד אחרית. בדרך כלל כמוסה ונסתרה אמת זו בצפונה הנשמה, ולעיתים - בגון בחינת האדם נהרג על קידוש-השם - נרחפת הנשמה ממקורה. האלהי להחשיף ביסודותיה ושווריה הפנימיים האלה, כפי היותה מוערכת כחלק בלתי נפרד מהמהותיות הנעלמה של "קדש ישראל לר' ראשית תבואתה" (ירמיה ב, ג) וכל הנברא לכבודו ברא' (ע"פ אבות פ"ק, משה א').

הרב אהרן אריה לייב

כשעולים אנו במעלות ההר - הר-הרצל - ומישרים מבטנו לימין, פוגשים אנו ביוז החום ובעמקת הישר של דורות הלוחמים המזוהים אל תוך עולמנו. צריך להשתרל מאד להישרי המבט לימין, לימין עילון, לימין ד' הרוממה העושה כל אלה לנו, בסדר נפלאת ראשית צמיחת נאולתנו ופדות נפשנו. כהר הזה נפגשים אנו עם ההיסטוריה התחתית של צמירת ישראל, שרבים רבים הם הנפולים על מזבחה - חולמים ולוחמים, בונים ופועלים. עולים הם כולם וכמו עומדים לפנינו בצחצחות זיות הארת נשמם, מימי השומר הראשונים ומסגרות ההגנה השונות שלאחריה, מלחמת המחתרות שבהמשך, וכל חללי מערכות ישראל במדינתו, מתשי"ח ועד לימנו אלה, כולל המלחמה שבחוקפה אנו עומדים.

הרב אהרן אריה לייב

אמנם, גם עד לחשבון הגדול של ראיית האומה את מעשה ד' הגדול שלנו, בערכו הכללי, גם במבט פרטי על הישג מדינת ישראל, נראות נקודות האור הגדולות, בקידוש השם וקיום דברו במדינה.

מדינת ישראל יוצאת מדי יום הכרה על בריאת העולם. בחותמת הדואר הישראלי מופיע תאריך בריאת העולם - ה'תשי"ח - ובכן, גם כופרים משותפים בהכרזתם של ישראל כי "בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ"<sup>29</sup>. השבת מתקיימת בשביתת מלאכה ברוב שטחי המדינה, ובצבא הישראלי נשמרות השבת והכשרות.

יום-העצמאות שחל להיות ערב שבת מקדימים אותו, גזירה משום חילול שבת<sup>30</sup>. בהחלטתה החוקית של המדינה מודעת היא, כלפי עם ועולם, שהשבת קרבה, ומשום שמירתה משנים את תאריך השמחה. "עם מקדיש שביעי, כולם ישמחו ויתענגו מסובין"<sup>31</sup>.

הרב אהרן אריה לייב

אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְיִשְׂרָאֵל הִיא אֶרֶץ הַחַיִּים אֲשֶׁר כָּל שֹׁפֵעַ שֶׁל חַיִּים וְנוֹקֵם  
הֵמָּה יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ הַקֹּדֶשׁ, וְהִיא לְיִשְׂרָאֵל מֵאֲחֵיכֶם שֶׁנִּשְׁמָעַתָּה לְדִוָּהּ בָּהֶם.  
אֲשֶׁר עַם חֲסִדוֹ כֵּן שְׂהוּא מַעֲבֵב בְּעַד הַחַיִּים כְּנוֹקֵם הַלֵּב וְכו' — וְהוּא שׁוֹרֵשׁ  
הַשֹּׁמֵעַ שֶׁל עוֹלֵי בָבֶל שֶׁבָּשׂוּ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּקִדּוּשָׁהּ שֶׁאֵין אַחֲרֶיהָ קִדּוּשָׁה.  
וְהַנִּיחֹ הָרַבָּה כְּרִים שֶׁלָּא כָּשְׁרוּ. וּמִדּוֹד בְּתוֹר בָּאֵלֹ וְהִנֵּחֹם אֲחֵרִים... וְאֵם  
עוֹלֵי בָבֶל הִגִּישׁוּ בְּרוּת קִדְשָׁם מִהֶם הֵמָּה הַחֲלָלִים הַבְּתוּלִים מִתְחַלְלִים וְאֵם  
יֹחֲסֵר מֵהֶם אֵין כְּלוֹם וְאֵת אֵלֶּה יִכְבְּשׁוּ וְקִדְשׁוּ. וְבַיָּמִים יָמֵי הָרָחָ עוֹלָמִים  
שֶׁאֵין צָרִיכִים לְהַתְרוֹמֵם בְּיֹתֵר כִּדּוּ הִרְשָׁה קִדּוּשָׁה גַּם לִיתֵּר הַנְּבִלִים  
כִּבְשׁוּ עוֹלֵי מִצְרַיִם בָּאִים אֵלֵינוּ בַּהֲצָעוֹת לִפְשֻׁרוֹת. וְלֹא רָדְעוּ וְלֹא יָכִינוּ  
כִּי תִהְיוּתוֹ וְחִדּוֹל קִדְשָׁם מִתְפַּשְׁרוֹת, אֲלֵא אִם לְחַיּוּת אוֹ לְחִדּוּל — זֶה  
הַכֹּל: וְיֹתֵר אֲסוּר בְּהִנָּא.

גם אנו נדגול בשם ה' ונתאמץ לזקוף למעלה את קומתנו שנכפפה בגלות. ולא יוותר על כל מה ששירשנו מאז ד' אלוסינו. ולא נכזו למתנתו אף על שיעל חזקו מאד. מאריך. ומהרה"ה יאמנו דבר ה' לנביאו "ראשון לציון הנה הנם לירושלים ממשד אתך".

১৯৩৬ সাল

החבולות, הקולומטרס' חאלו שלנו, מקדושים בקדושה אחת, ואין בידנו, צירוף אופן שבעולם, אפשרות ויתורים עליהם. לבד זאת צריך לזכור את הדבר חשוב שחוקלומטרס' חאלו שאנו נמצאים בתוכו כעשוי, אינם רק שלנו; אנונו צנינו קטנים, נגינים של עם ישראל, של כלל ישראל. הארץ חוזת שוכת לא רק לשלש מיליוני היהודים שנמצאים פה, כי אם לא פחות מזה - לכל מיליוני היהודים שברוסיה ושבראקמן ושבעולם כולו. אין כל רשות לחקות על הדעת - אנונו לא בקבלנו מה ימיר כח משפטי - לוותר על חקרקעות חאלה, בשים אופן שבעולם; זו מצות-עשה אוריתית - יחוג ואל תעבור -<sup>2</sup> שום חשבונות וסיכונים מוליטים, שום פלדורי מבטלה ושום ביטויי שרים שלנו לא ישנו ולא ויעלו בזה.

אני קורא לעם ישראל קום וחיה!

עם ישראל חי ומגויס ועומד מעל ל"יליאם אפמתיזם" חזו, ולעומת המראיה הפוליטיתת היו דע שנים ישראל חי וקוים, דודי מזל ישראל חי ומלכות ישראל חיח קויימת. ובשם אלהינו נדגלו ונרמס את דגל הצבא ודגל המלכות ודגל הקדושה, ודגל התורה, ודגל יריאת שמים. ועבוד את ד' אלהינו בשמחה וברנה, בקידוש שם שמים בתוכנו ומוטבנו ועל כל המערכה השמחה של סיוור חמדינה שלנו שחיה וקויימת אורח ימים טובים.

יחזיקה - פסוק

וְכֹרֶךְ הַזֶּה. תִּנִּי ר' חַיִּיָּא מִשַּׁל לִמְסַךְ שֶׁחָךְ לַחֲמַת גִּרָּה וְגַם לְבִנּוֹ  
וְעַם, מִעַם אֶתְרָה הַקְּטִינָהּ וְנִשְׁבַּע שֶׁאֵינוֹ נוֹטֵלָהּ הִיא נֹכַח הָרֶם  
וְכֹכֵה הַלֵּוִי הִוא יִהְיֶה בְּנִי עִמִּי אֲעֵלֶם שְׂמֹנֶטֶס אֹתִי, הִרָא  
הִוא. וְכֵתִיב לִמִּי יִתְּנֵנִי בְּכִסְרֵךְ מִלֶּךְ אֲדֹרְתִים אֲמַר הַקִּבְלָה הִלֵּוִי יִהְיֶה  
בְּנִי עִמִּי כְמוֹ שֶׁהָיוּ בְּמִדְבָּר שֶׁהָיוּ מִלִּנְיָן עָלֵי, וְכִתְּבִיהָ לִי בֵּית יִשְׂרָאֵל  
וְיִשְׁבִּיבִי אֲדֹרְתִים וְיִשְׁמָא אֶתְרָה. אֲמַר הַקִּבְלָה הִלֵּוִי יִהְיֶה בְּנִי  
עִמִּי בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֲעֵלֶם שְׂמֹנֶטֶס אֹתָהּ:

ה'תשנ"ב, י"ב כסלו

## חוק המגוּלָה

וְגַם כִּסְיֹוכִים וּבִמְשָׁרִים  
וְגַם כָּל מִינֵי מַחֲשָׁכִים וּבִלְבֻלִים שֶׁל הַגְּלִיּוֹת עַד שֶׁמִּגִּיעָה הַנִּשְׁמָה הַזֹּאת  
לְהִאֲרָתָהּ. עַל-פִּי הַחֲשׁוֹן הָאֱלֹהִי מֵגִיעַ זְמַן שֶׁל "הַקֶּץ" הַמְּגֻלָּה"<sup>67</sup> וְאוֹ "עֵץ בְּעֵץ

יראו בשוכר ד' ציון<sup>68</sup>. מגיע קץ הסתלקות הקללה האלוהית המשותפת, שרבעה עלינו ועל הארץ. "הכרתי את בריתי יעקוב, ואף את בריתי יצחק, ואף את בריתי אברהם אזור, והארץ אזור"<sup>69</sup>. עכשיו ב'ה, חזרת הכרעה על הארץ ומופיעה תקומת הארץ. לפני הירבה שנים היו מקומות נוראים ואימים על מחלות מלריה וזנבומה. ומי חשב שירובו שנים יושבים? ועכשיו, ב'ה, חזרה הברכה על הארץ

ועל תגובת הארץ<sup>70</sup>. מפעם לפעם יש ידיעות בעיתונים על המצב הנפלא של היכול — הענבים<sup>71</sup>, הבננות וכר. נסתלקה הקללה וחזרה הברכה<sup>72</sup>.

"שנות ראינו רעה"<sup>73</sup>, בשנים אלו של הייגה ובזמן המעשה האלוהי של  
 יקירת נשמות. (בספר "אורות" ישנם מספר פרקים ששייכים לחשבונו נשמות  
 ולול<sup>74</sup>). ודרך כל ההירגות והוראות האיומות של מיליונים, חזרת האומה למקומה  
 מתגלים נשמת האומה וגוף האומה<sup>75</sup>.

יותר שנתאמץ בדבקות בתורה, מתוך ראיית עין בעין בשוכב ד' ציון, יותר נזכה להרבות אור חדש על ציון<sup>76</sup> וקידוש השם בכל מלוא רוחב ארצנו.

מחנה הנדסה - קריית החלוצים

על דבר השאלה העומדת על הפרק בקשר עם הדריה של הוועדה המלכותית, אם שרי לוותר על חלק מארץ ישראל. הנה החבר ביור נפשוט תלולה לישראל לתת, דכל ויתור על מה שחוק קדוש בקדושת ארץ ישראל חלק גדול ואין זה חלק קטן ומבחינת לא הודה בארץ ואין שום הבדל בין אם לא הודה בכל הארץ ללא הודה בחלק מהארץ. ומרעיה שהשתתחו לעבור הוועדה ההתנן שיעבור בכל הארץ לא רק בהשפלה כיא גם בהר. החר הטוב הזה הלכנו" וכאלו נחקלה תחלתו לעבור בכל הארץ לא נכנס את חלקה מן הארץ. ואם על מרעיה שאמרו עליו איש מצרי העליון הי' נחשב זה ללא הודה בארץ ובשביל זה נסחבתו הדברים שלא נכנס לארץ וגרם מזה כל האסונות שלנו חורבן ביהמ"ק וכל הגלויות הגדולות והארוכות. ק"ל ויתור על חלק מהארץ דזה יותר מלא ודוה כיא גם כופר בארץ: וכל אשר בשם ישראל יוכנה אסור עליו לתת את ידיו ואת שייכותו לארץ ישראל כולה בין נולד בין לא נולד. בה כאשר כן נחשב נולד במצרים ולא היו ישראל עוד נכנסים לארץ. ואפ"כ הי' נחשב זה לעון ואם כיא גדול העון של אי הודה בארץ לעצמו, כמה גדול עון זה. לציבור שידבר בשם כלל ישראל. וק"י ב"ב של ק"י מפירה בארץ.

ואין ספק כי אם יגיעו הדברים ויצטרפו חילוף לחתום על כתב חוזה בין לאומי שמשמעו יהי ויתור איה שהוא מכל זכותנו על ארץ ישראל. נוח יותר להחתומים לקצין בחונות ידיהם ולא יקצו בניסיונות גן דוה. "ציון מכלל יומי אלקים הופיע".

כשם שהאומר כל התורה מן השמים חוץ מאות אחת הרי הוא כופר  
נציקה, כן האומר כל ארץ ישראל לישראל חוץ משעל אחד הרי הוא נוטל  
מסדושת הארץ ואת נפיש ישראל. הוא קובע.

ואף גם אם יצילו איזה נפשות מישראל מכובד לחצם בגלות בזה שיתאחזו בחלק שיקראו על מדינה יהודית. אין בזה משום היתר לבחור לבתיהם לבם ועינם של ישראל. להציל עצמם ממנו של חבריו כדבריו הנ"ל. פרק הגוף לאמבול דבר כגון ה' יהיה ואל יעזב ממנו חבריו ואין יכולים להציל לאלו ביותר חלק אחר השייך לכל ישראל ולכל הדורות עד עולם. וכ"ש באמנם גם ההצלה אינה בטוחה כי מי שיבטיח לעצמו את מבטיו מלאוור על מעשיהם המחפירים שעשו עד הנה. ובמה בטוחה ביותר המדינה היהודית בכל אלה.

היום תנא"ך בתיבת 500  
אחריה יקודת

**. את ארצי חילקו!**

לפני תשע־עשרה שנה, בלילה הראשון הזה, כאשר הגיעה אלינו הידיעה על תוצאת דיונים  
ש הגויים, "זו יאמרו בגוים", לא יכולתי לצאת אל השמחה ברחוב יפו וחוצות ירושלים.  
אין צורך למה כמובן ששרים, ואולי קשרו בקשר קודש, קשר קדושה, קשרים כים וקשר  
נשמה למדינה, אך בעשות אלה לא יכולתי להיטגר אל השמחה<sup>11</sup>. ישבתי בדר אדום כי נטל  
עלי<sup>12</sup>. באותן שעות ראשונות לא יכולתי להשלים עם הגעשה, עם דבר ד' בנבואה "את זאת

חזקוני<sup>1</sup>, לא היה אפשר לי כמל"ח אברי וסמ"ח גידו, בכל נשמתו רוחו ונפשו, לצאת, את ארצי חזקוני! איהם בחרון גלגל – האנו שוכחים אותה! איהם שכח שלטו – האם שוכחים אותה! איהם ידורו שלטו – האנו שוכחים אותה! איהם עבר הירדן שלטו – איהם כל רגב; כל חלק וחקל, כל ארבע אמות של ארץ! הן תבינו לומר על איהם מליטמס מקה חלילה וחס ושלוש! לכן לא יוכלי אז, באותו מצב, שהייתי פצוע כולי, תחוד לגורים. את ארצי חזקוני! ארץ' הליקסם! חשבוים פולטיים... לא יכולתי לצאת לרקוד ולשמוח. כך היה המצב בימים ההם ובעשות האלה.

היום צב. יחלוקה משלוח יג

ה' אייר מתחילה ההכנה לקבלת התורה בשבועות.

עיינן פרי חדש וחק-יעקב ושוי"ע הגר"ז או"ח סי' תכט

לפי סימני אתב"ש קשורים תאריכים שונים בימי הפסח. א"ת - א' של פסח הוא היום בו חל תשעה באב; ב"ש - ב' של פסח הוא היום בו חל שבועות; ג"ר - ג' של פסח בו חל ראש השנה; ד"ק - ד' של פסח בו חל קריאת התורה ושמחת תורה; ה"ץ - ה' של פסח בו חל צום-כפור; ו"פ - ו' של פסח בו חל פורים שעבר.

לשביעי של פסח לא היה בן זוג, עד קביעת יום העצמאות בה' אייר שהוא חל תמיד ביום שבו חל שביעי של פסח - ז"ע: שביעי - עצמאות.

ה' רפאל פלטנר

דרש רב עזירא זימני א"ל

משמחה דרב\* ויבטנו אל משמחה דרב (אש)  
מא דכתיב: יצטרף יחול ויגמל עתה הקב"ה  
יעשה סעודה ליצטרף ביום שיגמל חסדו  
לדעו של יצחק לאדם שואבין ושותין  
נותנין לו לאברהם אבינו מוס של ברכה  
לברך ואמר להן איני מברך שיצא ממני  
ישמעאל! אומר לו ליצחק מול וברך אומר  
להן איני מברך שיצא ממני עשו אומר לו  
ליצחק מול וברך אומר להם איני מברך  
שנשארו שתי אחות בחיותיו עתהידה תורה  
לאומר עלי אומר לו למשה מול וברך אומר  
להן איני מברך שלא וכתיב לוכנס לארץ  
ישראל לא בחי ולא במתו! אומר לו יהושע  
מול וברך אומר להן איני מברך שלא וכתיב  
לכל דכתיב יהושע בן נון יהושע בן נון

אומר לו לרוד טול וברך אומר  
ישועות אשך ובישם ה' אפרצ:

פסחים, טו, כז